

Sygn. akt V KZ 31/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

w sprawie **J. K.**

wobec którego zastosowano środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zakładzie psychiatrycznym,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 3 września 2015 r., bez udziału stron
zażalenia J. K. na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy
z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV WKK 5/15

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. II K 693/13 Sąd Rejonowy w Kłodzku, po rozpoznaniu sprawy J.K. oskarżonego o popełnienie czynów kwalifikowanych z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., przyjmując, że oskarżony w czasie popełnienia tych czynów działał w warunkach zniesionej poczytalności w rozumieniu art. 31 § 1 k.k., umorzył postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. Orzekł zarazem wobec oskarżonego, na podstawie art. 93 k.k. i art. 94 § 1 k.k., środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 18 listopada 2014 r., sygn. IV Ka 572/14 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Pismem z dnia 18 marca 2015 r., a więc po upływie 4 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku, J.K. zwrócił się do Sądu Okręgowego „o ustanowienie adwokata z urzędu celem sporządzenia kasacji od wyroku”.

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy pozostawił wniosek J. K. bez rozpoznania jako bezprzedmiotowy. Pouczył przy tym oskarżonego o możliwości zaskarżenia postanowienia do Sądu Najwyższego.

J. K. złożył zażalenie. W jego treści pominął kwestię opóźnienia w złożeniu wniosku. Wywodził natomiast, że zachodzi potrzeba uchylenia orzeczenia o umieszczeniu go w szpitalu psychiatrycznym, zwłaszcza ze względów rodzinnych.

Sąd Najwyższy zważył.

Na wstępie należy zauważyć, że zaskarżona decyzja procesowa, wydana na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r., powinna była być podjęta nie przez sąd lecz przez prezesa sądu (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego – art. 93 § 2 k.p.k.) w formie zarządzenia. Nieuwzględnienie wniosku powinno wyrażać się odmową wyznaczenia obrońcy, a nie pozostawieniem wniosku bez rozpoznania. Uchybienia te mają formalny tylko charakter i nie dyskwalifikują zaskarżonej decyzji procesowej jako wydanej w ramach normy kompetencyjnej zamieszczonej w art. 81 § 1 k.p.k. Pozwala to na rozpoznanie wniesionego środka odwoławczego.

Sąd Najwyższy uznał, po zapoznaniu się z przebiegiem postępowania po wydaniu wyroku przez Sąd odwoławczy, że nie ma podstaw do uwzględnienia zażalenia. Kasacja mogła być złożona przez obrońcę wcześniej wyznaczonego z urzędu w terminie 30 dni od doręczenia mu odpisu wyroku z uzasadnieniem, co nastąpiło w dniu 22 grudnia 2014 r.

Skoro dopiero po upływie kilku miesięcy od ustania wykonywania obowiązków przez obrońcę z urzędu, oskarżony ubiega się o ponowne wyznaczenie obrońcy, nie wnosząc przy tym o przywrócenie terminu do zaskarżenia wyroku kasacją i w ogóle nie usprawiedliwiając opóźnienia, to uwzględnienie jego wniosku wiązałoby się ze zleceniem nowemu obrońcy czynności, która jako dokonana po upływie terminu zawitego, nie mogłaby wywołać skutku procesowego. W zaistniałej sytuacji oskarżony może ubiegać się

ewentualnie o wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k.

I.n